

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kelemen Judit ügyvéd (10501 Budapest, Roosevelttér 7-8. szám) által képviselt felperesnek, a Bánáti Ügyvédi Iroda (1137 Budapest, Katona József u. 14. III/2. szám, ügyintéző: dr. Bánáti János ügyvéd) által képviselt alperes ellen készfizető kezességvállalás teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 2. napján kelt 15.G.41.040/2008/36. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.176.000 (Kettőmillió-százhetvenhatezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és a perben nem álló E. Á. Kft. (a továbbiakban: adós) által 2000. augusztus 18-án megkötött, és több alkalommal módosított szerződés szerint a felperes 2007. május 9-én napjáig vállalta, hogy az adós rendelkezésére tart 1.070.000.000 forint hitelkeretet.

A felperes az adóssal megkötendő kölcsönszerződés biztosítéka céljából 2006. október 9-én készfizető kezési szerződésre vonatkozó írásbeli ajánlatot nyújtott be az alpereshez, amelyben a felperes tudomásul vette, hogy amennyiben a felperes nyilatkozata, valamint a benyújtott biztosítéki táblázat valótlan adatokat tartalmaz és a biztosítéki táblázatban meghatározott biztosítékok érvényesíthetősége érdekében

a szükséges intézkedések megtételét elmulasztotta, az alperes a készfizető kezességvállalási szerződést azonnali hatállyal felmondhatja, és a teljesítést megtagadhatja (kérelem 7. pontja).

A felperes és az adós között a 2000. augusztus 18-án megkötött és többször módosított szerződésben foglalt hitelkeret terhére 2006. október 9-én szerződés jött létre, amelyben a felperes az adós likviditásának fenntartása és áruk finanszírozása céljából 400.000.000 forint rülirozó hitelt nyújtott az adós részére. Ennek biztosítékául szolgált a felek által 2006. október 17-én megkötött szerződés, amelyben az alperes az adóst terhelő kötelezettségek 80%-ának megfizetéséért vállalt készfizető kezességet. A megállapodás 7. pontja alapján az üzletszabályzatban meghatározott esetekben, valamint ha a felperes a kölcsönszerződést a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 525. § (1) bekezdésének a)-d) pontjában meghatározott körön kívüli, illetve nem az adós fizetési késedelmével összefüggő okból a készfizető kezes előzetes hozzájárulása nélkül felmondja, vagy ha a biztosítékokat a felperes nem kötötte le, illetve ha a lekötött biztosítékokból a hitelintézetnek felróható ok miatt a követelés nem elégíthető ki, az alperes a fizetési kötelezettségének nem köteles eleget tenni. A felperes és az adós által megkötött szerződés további biztosítékául készfizető kezességvállalási megállapodások, 3 óvadéki szerződés, az adós vagyonát terhelő és a közjegyzői kamaránál bejegyzett jelzálogjog, valamint több ingatlan keretbiztosítéki jelzálogszerződésen alapuló jelzálogjoga szolgált, és az adós az őt megillető visszaigényelhető áfa összegét a felperesre engedményezte.

Az adóhatóság 2006 első félévében mindösszesen 1.608.517.000 forint általános forgalmi adót utalt vissza az adós részére, és 2006. szeptember 8-án igazolta, hogy az adósnak nyilvántartott adótartozása nem volt.

Az adóhatóság a 2006 április, május és a június havi általános forgalmi adó kiutalása előtt ellenőrzést tartott, amelynek határidejét kilencven nappal meghosszabbította. Az adóhatóság a fenti határidőt 2006 decemberében további 60 napra meghosszabbította, majd úgy döntött, hogy a 2006 szeptemberi időszakra vonatkozó általános forgalmi adó kiutalás előtti ellenőrzés folytatására központosított ellenőrzés keretében kerül sor. Az áfa visszaautalások elmaradása miatt az adós az export tevékenységét megszüntette, árbevételei, készletei csökkentek. A felperes az adóhatóság által lefolytatott eljárásról az alperest folyamatosan tájékoztatta.

Az adós a fentiek következtében a felperessel megkötött szerződésben vállalt visszafizetési kötelezettségét nem tudta teljesíteni, és a 2007. október 12-én lejárt rülirozó hitelszerződésből eredő visszafizetési kötelezettségének a felperessel szemben nem tett eleget.

A felperes a keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság a készfizető kezesi szerződés alapján kötelezze az alperest 324.223.874 forint és járulékainak megfizetésére.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy az alperes jogosulttá vált a teljesítés megtagadására, mert a biztosítéki táblázat valótlan adatokat tartalmazott. Az alperes az elsőfokú eljárásban a fentiektől eltérő jogcímen előadott érdemi ellenkérelmét nem tartotta fenn, érdemi védekezését kizárólag a hitelgarancia igényléshez benyújtott nyomtatvány 7. pontjában foglaltakra alapította. Állította, hogy a biztosítéki táblázat nem tartalmazott valós adatokat, amelynek előzetes kontrollja nem történt meg. A felperes a vagyont terhelő zálogjog elfogadásakor a mögöttes vagyont kellő részletességgel nem ellenőrizte. Hangsúlyozta, hogy az alperes védekezése azon az objektív tényen alapul, hogy a teljesítés időpontjában a szerződésben megjelölt fedezet valótlan volt, mert a fedezetként felajánlott áfa összege nem valós gazdasági eseményen alapult.

Az alperes indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság szerezzé be az adós vezetői ellen indított büntetőeljárás iratait, és függessze fel a per tárgyalását a büntetőeljárás jogerős befejezéséig. Álláspontja szerint az a tény, hogy a fedezetként felajánlott áfa visszaigénylésének mennyiben volt valós alapja, a jogerős büntetőeljárás eredményével támasztható alá.

Az elsőfokú bíróság a 2010. június 2-án kelt 15.G.41.040/2008/36. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 324.223.874 forint főkövetelést és annak 2008. február 15. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra az adott naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát, valamint 6.342.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a tárgyalás felfüggesztésnek a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 152. § (1) bekezdésében meghatározott feltételei nem állnak fenn, ezért az alperesek kérelmét mellőzte. Kifejtette, hogy az adós társaság ügyvezetőinek bűnössége kérdésében hozható büntetőbírói ítélet nem tekinthető olyan előzetes kérdésnek, amelytől a jelen per eldöntése függ, és a kezesi helytállás szempontjából annak sincs érdemi jelentősége, hogy az adós megtevesztette-e a felperest.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy az adós által felajánlott áfa visszaigénylés nem valós gazdasági eseményeken alapul, és a biztosítéki táblázatban foglalt adatok valótlanok voltak. Ennek ellentmond a szerződés megkötésekor beszerzett okiratok tartalma. Az adóhatóság 2006 októberében arról adott ki igazolást, hogy az adósnak nyilvántartott adótartozása nincs és a felperes igazolta, hogy a szerződéskötés időpontjában az adóssal szemben nem álltak fenn az üzletszabályzatban (2.4. pont) felsorolt, az alperes készfizető kezességvállalását kizáró okok.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek közötti kezesi szerződés a Ptk. 272. §-ában foglaltaknak megfelelően, érvényesen létrejött, és arra vonatkozó adat sem merült fel, hogy a felperes a szerződés bármelyik biztosítékáról lemondott, vagy az alperes kötelezettségvállalása terhesebbé vált, mint amilyen a kezesség elvállalásakor volt.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság az alperest a kereset szerint marasztalta, míg a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárás során előadott érdemi védekezéssel egyezően arra hivatkozott, hogy az alperes a hitelgarancia igényléshez benyújtott kérelem 7. pontja alapján jogosulttá vált a teljesítés megtagadására. Állítása szerint a kölcsönszerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdése és 234. § (1) bekezdése alapján jóerkölcsbe ütközik és emiatt semmis, amely maga után vonja a kölcsönszerződés biztosítékaként kötött, és a per tárgyát képező garanciaszerződés semmisségét is. A semmisségi okot az eljáró bíróságnak hivatalból kell észlelnie, ezért a per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelem a Pp. 152. § (1) bekezdése értelmében indokolt volt, mert a büntetőeljárás jogerős befejezéséig a perben megalapozott döntés nem hozható. A jogerős büntetőítélet szolgálhat bizonyítékkul az alperes azon állításának alátámasztására, hogy a fedezetként felajánlott általános forgalmi adó nem valós gazdasági eseményeken alapult, így az a tény, hogy a szerződés jóerkölcsbe ütközik-e, kizárólag az adós volt ügyvezetője ellen lefolytatott büntetőeljárás eredményétől függően állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettséget az alperes terhére értékelte, azonban azzal, hogy a jogerős büntetőítéletet nem várta be, az alperest elzárta a bizonyítás lehetőségétől. Az alperes állítása szerint azt a tényt, hogy az adós által fedezetként felajánlott áfa nem valós gazdasági eseményeken alapul, kizárólag a jogerős büntetőítélettel bizonyítható.

Az alperes a fellebbezésében kifejtette, hogy a 2005. évi végleges beszámoló alapján a biztosítéki táblázatban a vagyont terhelő zálogjog bruttó értékeként 1.111.518.000 forintot állapítottak meg, és ehhez képest a beszámolóban az egyéb követelést 1.027.526.000 forintban tüntették fel, amely a 2006. évi éves beszámoló-tervezet ugyanezen pontjában 1.152.400.000 forint volt. A fentiekből az a következtetés vonta le, hogy a beszámolók és az alperes részére megküldött biztosítéki táblázat között jelentős eltérés mutatkozik. A felperes a készfizető kezességén túl a legfontosabb biztosítékként a jelzálogjogot vette figyelembe, és ez nem egyezik az adós mérlegadataival. A 2005. évi beszámoló adatai a hitel kielégítésének fedezetéül felhasználható vagyon rendelkezésre állását nem igazolják. Az adós társaság a 2005. évi mérleg szerint 359.511.000 forint saját tőkével rendelkezett, amelyhez képest a mérleg főösszeg (1.331.770.000 forint) a társaság vagyonának csaknem háromszorosát éri el, és ennek oka a 967.295.000 forint összegben kimutatott rövid lejáratú kötelezettség. A társaság vagyonából

10.231.000 forint volt a tárgyi eszköz, 151.022.000 forint a forgatási célú hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, valamint 2.512.000 forint a pénzeszköz. Az adós eszközeinek legjelentősebb tétele éppen az általános forgalmi adó visszaigénylésből származó 1.065.898.000 forint összegű követelés, ezért nem volt megalapozott az 1.111.518.000 forint összegű hitelbiztosítéki érték elfogadása. A biztosítéki táblázat a fentiek alapján valótlan adatot tartalmazott, amelyet az adóhatóság vizsgálata is alátámaszt. Megállapítást nyert, hogy a forgalmazott termékek nem voltak az adós tulajdonában és birtokában, a bizonylatok mögött nem voltak valós események, így a mérlegekben és a biztosítéki táblázatban nyilvánvalóan valótlan a fiktív vagyon feltüntetése. Az alperes a fentiek miatt a hitelgarancia igényléshez benyújtott nyomtatvány 7. pontja alapján jogosulttá vált a felperessel szemben a készfizető kezesi szerződés teljesítésének megtagadására.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Állította, hogy az alperes sem a pert megelőzően, sem a perben nem tudott megjelölni a kezes szabadulását alátámasztó, a Ptk. 276. § (2) bekezdésében szereplő törvényes, vagy az alperes üzletszabályzatában, illetőleg a kezesi szerződésben meghatározott indokot. Az alperes a teljesítés megtagadásának indokaként a formanyomtatvány 7. pontjára kísérelt meg hivatkozni. Előadta, hogy a vagyont terhelő jelzálogjog bruttó értékeként meghatározott 1.111.518.000 forint a szerződésben rögzített elzálogosított vagyon értékének 90 %-a. A felperes az óvatosság elvét követve járt el, amikor a szerződésben szereplő 1.235.020.000 forintnak csak a 90 %-át szerepeltette bruttó értéként. A vagyont terhelő jelzálogjog értéke egy számított összeg, ezért téves az alperesnek az a kiindulása, hogy a zálogjog értékét a 2005. és 2006. évi mérlegbeszámolóban feltüntetett adatokkal felelteti meg. A jelzálogjog értékét a ténylegesen meglévő vagyon határolja be, és nem helytálló az alperesnek az a következtetése sem, hogy az adós vagyonát a beszámolóiban szereplő egyéb követelésekkel azonosítja. A keretbiztosítéki vagyont terhelő jelzálogjog igénybevételénél a zálogjog egyediesítése a mérleg eszközoldalán található valamennyi vagyonelem tekintetében megtörténhet, ezért az egyéb követeléseken kívül a tárgyi eszközök is az adós vagyonát képezik. A 2005. évi auditált beszámoló kifejezetten a jelzálogjog bruttó értékeként megjelölt és nyilvántartott értéknél nagyobb értékű vagyont tartalmazott. A felperes a beszámoló alapján ellenőrizte az adós vagyonának értékét, amely meghaladta a biztosítékként megjelölt vagyont terhelő jelzálogjog bruttó értékét, így teljes mértékben megfelelően szerepeltette a biztosítéki táblázatban a közjegyzői kamara nyilvántartásában szereplő vagyont terhelő jelzálogjogot. A felperes csak 10 %-os értéket fogadott el (111.150.000 forint) fedezeti értéként, és jelezte, hogy ennek mobilizálhatósága közepes minőségű. Nem értelmezhető az alperesnek az a hivatkozása, hogy a 2005. évi beszámolóban szereplő egyéb követelés összege nem egyezik a 2006. évi beszámoló soraival. A két különböző időszakra vonatkozó mérlegsorokban szereplő összegek értelemszerűen eltérhetnek egymástól. Az pedig teljesen természetes, hogy a biztosítéki táblázatban szereplő összeg és a beszámolók között jelentős eltérés mutatkozik, hiszen három különböző adattartalmú iratról van szó. A két mérlegadat két különböző időszakra vonatkozik,

míg a biztosítéki táblázatban szereplő összeg a szerződésben rögzített vagyont terhelő jelzálogjog 10 %-os csökkentéssel figyelembe vett értéke.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes nem tudta bizonyítani a biztosítéki táblázatban szereplő adatok valótlanosságát, mert ennek ellentmondanak a szerződés megkötésekor rendelkezésre állt okiratok. A 2005. évi mérlegben szereplő követelés összege valós, amelyet alátámasztanak az adóhatóság bankszámlakivonatai, az adóhatóság ezeket az összegeket az adósnak hiánytalanul kiutalta. A felperes hivatkozott a 2006. szeptember 8-ai adóigazolásra, továbbá arra is, hogy a vagyont terhelő jelzálogjog megléte, érvényesíthetősége és valódi értéke a benyújtott, többségében közhiteles nyilvántartásokban vagy közokirati formában, okiratok alapján igazolható.

A felperes állítása szerint a büntetőeljárás megindítása nem azt jelenti, hogy a kérelem időpontjában a biztosítéki táblázat valótlan adatot tartalmazott. A 2005. évi mérlegben szereplő követelés mértéke valós volt, és az a körülmény, hogy az adóhatóság később újabb vizsgálat keretében a kiutalás jogszerűségét és saját eljárását megkérdőjelezte, nem befolyásolja, hogy a 2005. évi beszámolóban ez a követelés az adóhatóság által is elismerten létezett. Kétség sem férhet ahhoz, hogy a felperes jóhiszeműen, a jogszabályoknak és a banki szabályzatoknak megfelelően vette figyelembe a biztosíték értékét.

A semmisségi okkal kapcsolatosan előadta, hogy az alperes nem alapíthatja a fellebbezését az általa már visszavont tartalmú korábbi védekezésére. Az alperes ezt az eljárásjogi problémát azzal kísérli meg kiküszöbölni, hogy a bíróságnak mindezt hivatalból kellett volna észlelnie. Nincs lehetőség arra, hogy a bíróság egy perben nem álló személy által kötött szerződés semmisségét akár kérelemre, akár hivatalból vizsgálja. Fel sem merülhet a jóerkölcsbe ütközés azon az alapon, hogy az adós bűncselekményből befolyó vagyoni előnyre kötött kölcsönszerződést. Az egyik fél erkölcsileg meg nem engedett célja a szerződés érvényessége szempontjából a Ptk. 207. § (4) bekezdése értelmében közömbös. Az alperes sohasem hivatkozott arra, hogy a felperes tudott az adós állítólagos jóerkölcsbe ütköző hitelezési céljáról.

A felperes állítása szerint a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelem elkésztett, míg a felfüggesztés mellőzésének indokait az elsőfokú ítélet tartalmazza. A felfüggesztés elrendelésének indítványozására a Pp. 234. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet kézbesítésétől számított tizenöt napon belül lett volna lehetőség. A kérelem egyébként nemcsak elkésztett, hanem alaptalan is, mert a büntetőeljárás eredménye és a büntetőbírói ítélet nem tekinthető előzetes kérdésnek.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával is egyetért, azt csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki.

A felek között a Ptk. 272. § (1) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelelő tartalmú polgári jogi szerződés jött létre. Az alperes a Ptk. 274. § (2) bekezdése szerint megkötött készfizető kezesi megállapodás teljesítését a felperessel szemben megtagadta, ezért a felperes a Ptk. 313. §-a alapján választott 300. § (1) bekezdése értelmében a szerződésszegés jogkövetkezményeként kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest a kezesi szerződés teljesítésére. A teljesítési kötelezettség megtagadásának jogos indokaként megjelölt tényeket a kezesi szerződésben vállalt szolgáltatási kötelezettségek és jogosultságok figyelembe vételével, a készfizető kezesi megállapodás és az abban nem szabályozott kérdések tekintetében irányadó Ptk. rendelkezéseinek feltételrendszere alapján kell elbírálni. A büntetőeljárás alá vont személyeknek a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvényben szabályozott tényállást megvalósító magatartását és annak jogkövetkezményeit tartalmazó határozat a bizonyítási eszközök körében az eljárás alá vont személyek közokirattal igazolt büntetőjogi felelősségét támaszthatja alá, amelytől nem függ a felek polgári jogi jogviszonyából fakadó követelés eldöntése. A folyamatban lévő büntetőeljárásban és a polgári eljárásban bizonyításra szoruló egyes tények között részben fennálló tartalmi azonosság sem ad alapot a polgári peres eljárás tárgyalásának felfüggesztésére. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által érvényesített polgári jogvita érdemi elbírálását megelőzően a Pp. 152. § (1) bekezdésének alkalmazása nem indokolt.

A perben az nem volt vitás, hogy az alperes kezesi helytállásának feltételét megvalósító tény - az adós visszafizetési kötelezettségének nem teljesítése - megvalósult. Az alperes a felperessel szemben a kezesi szerződés teljesítést megtagadta, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdésének alkalmazásával helytállóan állapította meg azt is, hogy az alperes kötelezettsége annak a tényállásnak a bizonyítása, hogy a teljesítés megtagadása jogos okból történt, ezért a szerződésszegés Ptk. 313. §-ában szabályozott jogkövetkezménye a felek jogviszonyában nem alkalmazható, és a felperest nem illeti meg a jogosultság a kezesi szerződésben foglalt teljesítési kötelezettség követelésére.

Az alperes a teljesítés jogos okból történő megtagadásának ténybeli alapját a 2006. október 9-én kelt nyilatkozat 7. pontjában jelölte meg, ezért az alperesnek a reá háruló bizonyítási kötelezettség körében azt a tényelőadását kellett bizonyítékokkal alátámasztani, hogy a biztosítéki táblázat a szerződéskötés időpontjában valótlan adatokat tartalmazott. Az elsőfokú bíróság a 2009. november 4-én megtartott folytatólagos tárgyalási határnapon kihirdetett végzésében a Pp. 3. § (3) bekezdésben foglalt eljárási kötelezettségének eleget tett, a bizonyításra szoruló tényekről az alperest teljes körűen tájékoztatta, és az alperes az elsőfokú eljárás

során nem volt elzárva attól, hogy a felek között létrejött polgári jogi megállapodás alapján érvényesített követeléssel szemben a védekezésének alapjául szolgáló tények bizonyítékait megjelölje.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes által szolgáltatott bizonyítékok nem támasztották alá azt az állítást, hogy a biztosítéki táblázatban szereplő adatok a szerződéskötés időpontjában valótlanok voltak, amelynek tényét a 2006. szeptember 8-án kiállított adóigazolás is kétségesse tette. A felperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan utalt arra, hogy a zálogjog értéke és az adós mérlegadatai nem azonos ténybeli adatokon alapulnak, és a különböző időszakok mérlegadatai nem bizonyítják, hogy a szerződéskötés időpontjában a biztosítéki táblázatban szereplő adatok valótlanok voltak. A szolgáltatott okirati bizonyítékokból az is megállapítható, hogy az adós vagyonának fedezetét érintő adatok a készfizető kezesi szerződés megkötésekor is az alperes rendelkezésére álltak, míg a vagyonelemekben bekövetkezett változásokról a felperes az alperest folyamatosan tájékoztatta. A kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésének és a 164. § (1) bekezdésének együttes alkalmazásával a bizonyítás sikertelenségének következményeit megfelelően értékelte az alperes, mint bizonyításra kötelezett fél terhére.

Az alperes a tárgyalás berekesztése előtt fenntartott érdemi ellenkérelmében a hitelszerződés és a kezesi szerződés érvénytelenségére már nem hivatkozott, ezért a másodfokú eljárás alatt, az alperes fellebbezésében megjelölt semmisségi ok az elsőfokú eljárásban előadottakhoz képest új ténynek minősül.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felek között érvényes kezesi szerződés állt fenn, és a készfizető kezesi megállapodás semmisségi okkal történő érintettségére utaló tény a szolgáltatott bizonyítékok alapján a Fővárosi Ítéltábla sem észlelt. Az alperes a fellebbezésében állította, hogy az adós és a felperes által megkötött hitelszerződés egy előre megtervezett bűncselekmény-sorozat meghitelezését szolgálta, ezért jóerkölcsbe ütközött. A szerződést kötő fél büntetőjogi felelősséget eredményező magatartásából, különösen annak egyoldalú célzatosságából nem következik szükségszerűen a polgári jog szabályai szerint létrejött megállapodás érvénytelensége. Az alperes a fellebbezésében a semmisségi ok alapjául szolgáló olyan további tényeket nem jelölt meg, amelyek értékelésével az általa állított érvénytelenségi ok a már meglévő bizonyítékok alapján kétséget kizáróan megállapítható lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperes keresetével szemben az alperes fellebbezésében foglalt védekezést ebben a vonatkozásban sem találta megalapozottnak.

A kifejtett indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, utalással annak helyes indokaira - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a

felperes részére járó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján számításba vett ügyvédi munkadíjban felmerülő perköltség megfizetésére.

Budapest, 2010. december 7.

. Koday Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.

előadó bíró

. Molnár József s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági tisztviselő